

ПРОТОКОЛ

№ 549

гр. София , 13.07.2021 г.

СОФИЙСКИ ГРАДСКИ СЪД, НО 34 СЪСТАВ в публично заседание на дванадесети юли, през две хиляди двадесет и първа година в следния състав:

Председател: Анелия Щерева

при участието на секретаря **ДИМИТРИНА ИВ. ДИМИТРОВА**
и прокурора **Михаела Спасова Райдовска (СГП-София)**
Сложи за разглеждане докладваното от **Анелия Щерева** Частно наказателно дело № 20211100202156 по описа за 2021 година.
На именното повикване в 10:20 часа се явиха:

ОСЪДЕНИЯТ **М. В. ТР.**, редовно призован, доведен от затвора гр.София, се явява лично и с адвокат **Т. Р.** от САК, упълномощен защитник.

НАЧАЛНИКЪТ на Затвора-София , редовно призован, се представлява от инспектор **ГЕОРГИЕВА**, която представя заповед за упълномощаване.

СВИДЕТЕЛЯТ **Г. К.**, редовно призована, се явява.

ПРОКУРОРЪТ: Да се даде ход на делото.

ИНСПЕКТОР ГЕОРГИЕВА: Да се даде ход на делото.

АДВ. Р.: Да се даде ход на делото.

ОСЪДЕНИЯТ: Да се даде ход на делото.

СЪДЪТ

О П Р Е Д Е Л И:

ДАВА ХОД НА ДЕЛОТО

СНЕМА самоличност на свидетеля:

Г.Н. К. – 55 г., неосъждана, без дела и родство със страните, ЕГН ****.

Самоличността е снета по представена лична карта № ****, издадена на **** г. от МВР – София.

СЪДЪТ РАЗЯСНИ на свидетеля наказателната отговорност по чл. 290, ал. 1 от НК.

Свидетелят обеща да говори истината.

СТРАНИТЕ /поотделно/: Нямаме искания по реда на съдебното следствие.

СЪДЪТ

О П Р Е Д Е Л И:

ПРОДЪЛЖАВА ХОДА НА СЪДЕБНОТО СЛЕДСТВИЕ.

ПРИСТЪПВА към разпит на свидетеля К.: Приблизително 20 години ръководя Терапевтична общност „Феникс“ – Център за социална работа за зависими. По образование съм клиничен психолог, аналитичен психотерапевт. Тази общност се занимава със зависими лица, от всякакъв вид зависимости.

Г-н Т. го познавам от 2014 г., януари месец. Поводът беше проблемът му с алкохола, но всъщност това, което го доведе до мен, беше голямата болка, която изпитваше и не може да се справи с тъгата, вината, включително и депресивната симптоматика, която тогава имаше. По памет това му състояние беше заради загубата на негов приятел по повод катастрофа, която той е причинил под влияние на алкохол. Сам потърси помощта, това беше много дълъг процес, години, до 2018 г., сам търсеше помощта, на приливи и

отливи, разбира се. Тъкмо се съвземе и започне да се вдига от събитията, които са му се случвали, но когато беше диагностициран с диагнозата алкохолна зависимост, поне нашата гледна точка е такава, че го разглеждаме само като вид симптом, а под симптома всъщност има други причини, с които той не можеше да се справи и които го водеха до тази зависимост. Нещото, което мен ме впечатляваше, защото това не беше година-две е, че никога не се отказваше. Видяла съм и няма как да не ме докосне това, дори сега като говоря настръхвам, сълзите като малко дете, които съм виждала в очите му и че нищо не може да върне назад, така че обстоятелствата да са различни. Има някои истории, които помня доживотно, защото аз съм го виждала, когато той е трезвен, и не един път, това е много дълъг процес, той е много различен, бих казала даже интровертен, и много дълбоко го преживява всичко това. Мисля, че тази болка ще я носи доживотно.

На въпроси на адв. Р.: Считам, че това деяние, което е станало, е една много дълбока травма така, както като дете преживява всеки един от нас травмите си, макар че той тогава беше към 34 годишен. Мисля, че този белег много трудно ще зарасне, според мен. Във всичките години на приливи и отливи, колкото и да се мъчеше да забравя, това просто стоеше като един човешки провален акт и морал. Почти се опитвам да го цитирам, не съвсем. Невербалният му език нямаше как в такива моменти да те подведе, дори нещо друго да се опитва да дефинира, тъгата и болката му бяха изписани на лицето му. Дълбока травма, която не се забравя и той ще трябва да се научи да живее с тази травма.

Самият процес на работа е свързан, за да може да разберат и осъзнаят причинно-следствените връзки, за да се стигне до последствията. Аз нямам никакво колебание, че той е разбрал и осъзнал сериозната тежест на проблема, който всъщност сам си го е докарал. Това не го оправдава алкохола. Аз съжалявам, че се прекъсна пътят му, защото това е един много дълъг и сериозен процес, за да може да отиде в дълбочина, за да може да се справи с болката, тъгата и чувството му за вина. Когато говорим за чувство за вина, това веднага ни дава много дълбока информация, че той изстрадва нарушаването на собствените си правила като индивид и човек. Ценностната му система не е такава, ако той не чувстваше вината, вече по различен начин можеше да се погледне, но всъщност вината му, болката му, е нещото, което

той давеше с алкохола, за да може да се справи с това страдание. Това беше основната му проблематика, невъзможността да преодолее болката, невъзможността да се справи с чувството за вина и да продължи напред. Основното, което се опитвахме да постигнем в терапията, е един себеконтрол, което всъщност е в основата на проблематиката. Когато разбираше тежестта на проблема и вината му, независимо че сълзите му често се стичаха, разбираше че той трябва да продължи, и то да продължи така, че да може да даде перспектива на живота си, да може да се изправи и това деяние да бъде като един житейски, незабравим урок, докато е жив. Тъжното беше, защото този процес в една съществена фаза той се прекъсна. Прекъсна се, поради присъдата му и считам, че това оказва сериозно влияние за психичната му дейност и стабилизираност. Всяко прекъсване това е, все едно си го представете, ще дам един пример – заболели сте от хипертония или имате някаква астма, доктора изписва медикамент за тази хипертония, обаче в един момент този медикамент се спира. По същия начин е и психотерапевтичният процес, който наистина е дълъг, особено когато говорим за алкохолна проблематика, защото, за да се стигне до тази зависимост са нужни години работа, за да може да се изправи на крака и когато се стига до присъда, това хапче в един момент се отнема. Отнема се дори и да може сам да се усъвършенства, това не е достатъчно, защото 80% от цялостното ни поведение е неосъзнато и е необходимо някой да може да провокира осъзнатостта, за да продължи работата си. Проблемът, според мен е, не толкова, че той е пиел и е развил зависимостта, а проблемът е, че не е могъл да се справи с тази травма на болка и вина в следствие на това, което е допринесъл и, разбира се, е получил своята присъда. Аз считам, че той се потопи в терапевтичния процес.

Относно нагласата му - никой не го е карал на сила. Той винаги е казвал: „Имам нужда от помощ, не мога да се оправя сам, помогнете ми и кажете как да го направя“. Аз мисля, че личността му е, че има достатъчно ценни качества и развити добродетели, които обаче изчезват под влияние на алкохола. Когато е трезвен, и той е бил такъв, преди да се развие тази проблематика, е изключително отговорен, честен човек, който държи на ценностите, даже бих го определила като изключително срамежлив.

На въпроси на прокурора: Работата с него продължи от януари 2014 г.

до август-септември 2018 г. Моделът на терапевтичната общност – те са в затворена среда. Имаше на моменти отпуска, той имаше и здравословни проблеми, за които се налагаше извеждането му, за да бъде в болница. Той непрекъснато е бил пред очите ни. Той постъпва за лечение на зависимостта, но това, което е различното като наша философия е, че неговата зависимост е вид симптом на личността, а под това стоят причините, които го водят и една от основните причини, заради които се стига до тази тежест на проблема му - това касае въпросното събитие, което допринася за зависимостта му към алкохола. Процесът основно е групов, а не индивидуален. Във фазата му на адаптация беше важно той да приеме правилата на терапевтичната общност. Има определени правила, които е нужно да се спазят, и той още във фазата на адаптация, където даже има възможност да ги нарушава, да си взима привилегии, поради състоянието му, защото има абстинентен синдром, той никога не се е възползвал да иска сам привилегии, които има правото в този период да получи. Никога не отсъствал от групата. Имаше няколко повода за отсъствието му, но това беше по медицински причини, заради които се налагаше да го изведем в болницата.

На въпроси на инспектор Георгиев: Откакто Т. е в местата за лишаване от свобода той не е потърсил връзка с мен, за да сподели как е, или да каже, че не се чувства добре.

На въпроси на съда: За да се сложи диагноза зависимост, той е имал злоупотреба, преди да се диагностицира. Като всеки човек в ранна възраст е имал употреба по купони, на 18-20 години, и в един по-късен етап е имал злоупотреба и тази злоупотреба много бързо се разгръща. Може би, но не съм много сигурна, може би в рамките на около година-година и нещо. Ние нямахме данни да е имал зависимост преди това. Ние вече го приемаме със зависимостта, но от свалянето на анамнезата нямаме данни в задната му история, че е имал зависимост, а че е имал сериозна злоупотреба, и в един момент влиза в запойно пиене, което е било ежедневие и което се разгръща в зависимост. Аз смятам, че тази зависимост се е развила по-интензивно след ПТП-то. Тогава вече драстично му се променя поведението относно употребата на алкохол. Счита, че това събитие оказва много силно влияние. Разбира се, не мога да кажа, че това е единствената причина, защото това касае и самата му личност, но съм склонна да мисля, че ако това не му се

беше случило, просто щеше да остане на фаза злоупотреба. Здравословният му проблем със стомаха, който имаше, и той е доказан, е по същото време, когато се влошава рязко, след този пътен инцидент. Не си спомням колко време след инцидента ни е потърсил, но може би около месец-два. Не мисля, че за месец-два може да се развие зависимост към алкохола, но във фазата му на злоупотреба, която е имал, от 2014 година той е с тази диагноза, която диагноза не я поставям аз, а психиатър. След като му поставяме диагнозата зависимост, тази зависимост се е развивала във времето. Тази алкохолна зависимост е възможно да е съществувала и преди инцидента, но не е бил диагностициран. Причините да се стигне до тази зависимост са комплексни, но винаги има на върха нещо, което взема превес, като човешко страдание и като стресови фактор. Един от високия стрес, който човек преживява, на първо място в класификацията на стреса, стои загубата на близък на човек, на второ място е изневяратата, а на трето място е разводът. С този стрес, който получава от това събитие, той не може да се справи. Той преди това събитие е имал и разочарование в любовта. Неговите травми са свързани с раздели и загуби. Ако говорим за диагностицираната диагноза зависимост, това е разстройство, едно увлечение на навиците и има поне 7-8 ключови критерии, за да се постави една такава клинична диагноза. Това е една клинична диагноза – човекът е болен. Независимо от нашето отношение, говоря като общество, човекът има нужда от помощ. Една от тези клинични прояви е, когато се констатира абстинентен синдром. Това е нещото, в което им е трудно да направят първата крачка за промяната, защото дискомфортът е много силен. Говоря физически. А психически, това е същото като при пушенето. Този момент, когато има тази абстиненция, и психиката страда, защото тялото боли и всъщност това е разстройството на влечението, защото няма нужния самоконтрол, и за това една от основните ни терапевтични задачи е да можем да изградим този самоконтрол, над който се надявам и вярвам да бъде постигнат. Самоконтролът е в една посока и отговорността да приема своя дискомфорт, но да не посяга към алкохола, защото последствията могат да бъдат ключови. За 20 годишната ми практика познавам трима човека, които без терапевтична помощ се справиха сами. Един от тях е мой близък роднина и това, което му помогна, беше любовта, и детенцето, което му се роди, и, разбира се, смени държавата. Вече 15 години той е в ремисия, но когато говорим за диагностициране на тази диагноза, тази

борба доживотно не спира. Един мой бивш пациент казваше: „Аз съм един щастлив бивш алкохолик, защото много се научих“. Това е, което ние ги учихме в Терапевтична общност, като използваме една фраза на Чърчил: „Никога, никога повече да посягаш“. Разбира се винаги има фактори в жизнения цикъл на човек, които може да те съборят, но ти вече имаш ресурса да не го обръщаш в проблематика, а просто да се изправиш. Това е целта на тази терапия и е много индивидуално и много зависи доколко се е променила личността, защото този процес не спира и човек цял живот трябва да остане нащрек и да разчита вече на уменията си и на способностите си и на осъзнатото, което си научил до тук.

Считам, че ако Т. е получавал адекватна професионална помощ в затвора, може би нямаше да има тези факти, за които говорите с употребата на алкохол през престоя му там, да бъде подпомогнат в човешкото си страдание и сега разбирам колко много го е боляло за нещо и от нещо. Поне за мен, колкото и човек да работи върху една травма, този белег той просто ще остане, който той ще си носи на плещите, но ако на това специализирано място, понеже тук говорим за зависимости, един процес е дава му се едно хапче, после това хапче му се отнема, и процесът е до тук, за да може да се работи с психичната зависимост, защото за тази абстиненция или първите фактори са най-малкият проблем, това както се казва за 15-20 дни човек ще се стабилизира, но тази психична зависимост всъщност създава проблема и за това се изиска много време, защото най-трудната терапевтична дейност е да може тази еквивалентност, която има алкохола, здраве, обстоятелства, да може да се преодолее, защото това е свързано с промяна на личността, за да може да има един траен резултат и ценностите, които ние ги наричаме чудо, те са базови, в които е нужно да живее, и аз поне не знам човек да е развил зависимост от хубави обстоятелства. Просто има много факти за това. Има травми, които отиват в несъзнаваното ни, тоест някак инстинктът ни кара да го забравим, да не се сещаме, за да може да продължим напред, защото при алкохолната проблематика е най-висок рискът от самоубийство и депресии, особено при мъжете. Аз считам, че той също имаше такъв риск.

Не считам, че от външни обстоятелства Т. ме е потърсил за помощ, защото неговият портрет преди алкохола е много различен след употребата. Давам един пример - той е скромен, свит и го определям като срамежлив.

Когато е под влияние на алкохол, това всичко е в различни измерения. Той не може да каже „не“. Тоест, вие искате нещо от него и той като добър самарянин го дава. И ние в него искахме да развием здравия егоизъм, да може да казва „не“, защото много от неговите подтиснати „не“-та всъщност му усложнява неговия проблем да изрази гнева си, когато е ядосан, да изрази разочарованието. Много ясно трябва да се разграничи тези три фази - разбиране на проблема, осъзнаване на проблема и промяната. Тези три фази изискват време. Втората фаза е осъзнатостта. Всъщност, част от трудността за генерално решаване, тоест да може, и това трябва 7 години да минат, човек да бъде клинично здрав, тоест 7 години да има една пълна ремисия. Много често, и това не е изключение, много често самото заболяване провокира да се правят срыв и рецидив, като всяко подобно заболяване, което може да рецидивира, като асмата, хипертонията. Не че човекът не го иска, а просто това е работа между осъзнатостта и вече поведенческата промяна, която изисква терапевтичната работа. Даже се опитвам да си го представя, това което се е случило в затвора, точно в този момент това е една много силна вътрешна борба, в която, просто е трябвало някакво леко подбутване, да има някакъв винтил, в който да изрази това, което го мъчи и да го подбутне, за да се събере, поне е имало шанс. Не казвам, че нямало е да пие, но дава по-добра перспектива за превенция на един такъв срыв. Много повече в практиката човек, който се възстановява и се лекува от зависимост, преминава през този цикъл на срыв и рецидив, докато в един момент не отстъпи.

С Методи не ни стигна времето да изградим постоянството в поведенческата промяна, тоест да имаме време за една дълга ремисия. Осъзнатостта я имаше като разбиране, имаше достатъчно факти и за поведенческата промяна, но не достатъчно. Той беше в този последен цикъл, който се прекъсна, защото ти можеш да се върнеш една крачка назад и да си в осъзнатостта, но трябва да имаш силата, за да излееш бутилката. Т. заявяваше: „Аз знам, че имам проблем и искам да го разреша и ако аз крия от значимите си хора, от обкръжението, аз не мога да извървя нужната си промяна, нужно е да бъда честен и отговорен“. Не зная с цялостното му обкръжение, но като ценност казвам, че той е бил много честен, много отговорен, сам си е гледал бизнеса, който е имал. В структурата, когато сме го наблюдавали, в груповия процес, аз даже винаги съм го конфронтирала,

защото това беше част от неговата проблематика, да намали тази толерантност и да се научи да бъде по-съответен, когато нещо го мъчи, той да може да го фокусира и да го изрази, а не да го стиска и после да го компенсира. Той трябва да говори за тази болка, много да говори за страданието си, много да говори за тъгата си, за да помъдрее и да приеме болестта си като път. Ако Т. е казал, че няма проблем с алкохола пред психолога, когато е постъпвал в затвора, то той или е мислил, че е в ремисия и че се е излекувал, или е бил под влияние на алкохол и е бил пиян. Когато той прекъсна лечението си при нас заради присъдата, със сигурност мога да кажа, че той не е бил излекуван. Той е нужно да продължи психологичната си работа.

На въпроси на прокурора: Имаше момент, в който беше пускан в отпуски, в който период има прекъсване. Опитавме с по-кратко лечение, но видяхме, че не се получава, и отново го връщаме в структурата. Той беше един от хората, които непрекъснато влизаше и излизаше, като искаше да провери дали ще може да се справи. Обикновено като приемаме определен резидент много често се случва те да идват под натиск. В смисъл – натиск на родители, на съпруги и т.н. По-малко са случаите, в които идват по собствено желание, без натиск. Неговият случай беше точно такъв. Времето, по повод престоя, се определя много индивидуално, в зависимост от специфичните нужди, но това винаги го казваме. Този процес може да трае 6 месеца, 9 месеца, 1 година. Ние преценяваме индивидуално колко време трябва да стои човекът и кога да си тръгне от структурата. На базата на фактологията, мониторинга и конкретните цели, които се поставят, съгласува се с близките и самия резидент, така ги наричаме хората в структурата, за да се постигне най-желаният ефект. Те стоят едно известно време, след което могат да напуснат и после пак да се завърнат. Това винаги е едно послание – ако не ти провърви и се препънеш, даже и да не си започнал да употребяваш, ако намериш сили, се качи за превенция, да кажем за 10 дни, просто да може да отложиш употребата на алкохола, и после ще тръгнеш, а ако направиш срыв, поне 21 дни е нужно да остане. Най-малкото биологичният фактор с рецепторите да могат да се затворят, защото там няма как да повлияем, за да е по-лесен процеса да удържи на този импулс да не употреби.

На въпроси на адв. Р.: Имаше много факти за въздържание. Казвам един

от фактите, за които със сигурност имам спомен. Имаше постигната 6-7 месеца ремисия. Тогава имаше една девойка до Т.. С цялото си неблагоприятие му е казала – можеш да си позволиш една чаша вино. С тази чаша вино ние се върнахме с постигнатото назад. Така, че имал е успехи, но е имал и падения. Когато говорим за зависимост, факторите са комплекси. Познавам родителите на Т.. Те са много свестни, толерантни, но са много възрастни. Майка му има много сериозен здравословен проблем. Тя има рак. Този проблем той носи на плещите си. Семейството е с добра кохезия, но го мъчи, че майка му всеки момент може да си отиде.

СТРАНИТЕ /поотделно/: Нямаме повече въпроси към свидетеля.

СЪДЪТ, с оглед изчерпване на въпросите към свидетеля К., **приключва разпита** и освободи същата от съдебната зала.

ПРОКУРОРЪТ: Нямам доказателствени искания. Няма да соча доказателства.

ИНСПЕКТОР ГЕОРГИЕВА: Нямам доказателствени искания. Представям актуална справка за времето на изтърпяното наказание и остатъка.

АДВ. Р.: Нямам доказателствени искания. Няма да соча доказателства. Считам представените писмени доказателства в предишното съдебно заседание за неотнорми към лишения от свобода М.Т., тъй като не е видно той да е бил одобрен за участие в проведените корекционни програми. Освен това те не са насочени към преодоляване на дефицитите, които са установени при него с индивидуалната му оценка, поради което считам, че те по никакъв начин не установяват фактите, за които са представени. Нямам нови доказателствени искания.

СЪДЪТ

О П Р Е Д Е Л И:

ПРОЧИТА и ПРИЕМА приложените по делото писмени доказателства, както и днес представените доказателства от представителя на затвора.

ПРИКЛЮЧВА СЪДЕБНОТО СЛЕДСТВИЕ.

ДАВА ХОД НА СЪДЕБНИТЕ ПРЕНИЯ.

АДВ. Р. : Считам, че изложените в молбата за условно предсрочно освобождаване факти бяха доказани в хода на съдебното следствие, като единствения спорен въпрос е дали М.Т. отговаря на втората кумулативно предвидена в закона предпоставка за постановяване на такова, а именно да е доказал поправянето си. Считам, че от събраните в хода на съдебното следствие гласни и писмени доказателствени средства, безспорно се установява, че той приема отговорността за извършеното престъпление, разбира мотивите за осъществяването му и е имал трайно изградена нагласа за преодоляването му още преди да започне да изтърпява наказание „лишаване от свобода“. Както от приложените трудови характеристики от работодателя на М.Т. по време на изтърпяване на наказанието „лишаване от свобода“, така и от показанията на свидетелите И. и К. се установи, че лишеният от свобода Т. е отговорен, изпълнителен, с авторитет, както в обществото, така и сред затворническата общност, включвал се е в културно масовите програми, отговорен е в личния си живот, честен е и държи на ценностите си, които са обществено приемливи, няма изградени негативни и престъпни нагласи. Основният въпрос е дали по време на изтърпяване на наказанието, той изпълнява присъдата по начин, предвиден в закона, който позволява да се преодолее единствения рисков фактор, който съществува и е установен от ИСДВР, работили с него, а именно употребата на алкохол. От показанията на свидетелката К. се установи, че той е имал диагностицирана зависимост преди започване на изтърпяване на наказанието и е стигнал до етапа на осъзнатост, като е било прекъснато лечението му и не е могъл да постигне пълна ремисия, изразяваща се в постоянно е поведенческата му промяна. В хода на изтърпяване на наказанието по никакъв начин не е

проведена и продължена терапия за преодоляване на този рисков фактор. Напротив, той е поставен в положение, в който да неосъзнава какви са поставените пред него цели в хода на изтърпяване на наказанието, тъй като не е изготвен индивидуален план за изпълнение на присъдата, който да включва дейности и програми за въздействие, съгласно чл. 156 от ЗИНЗС. От показанията на свидетеля И. и свидетелката С. се установи, че няма обучителни програми, нито индивидуален подход при изпълнение на корекционното въздействие. Лишеният от свобода Т. не е насочван от ИСДВР към подходящи корекционни програми и такива не са провеждани, въпреки че свидетелят И. твърди, че корекционния процес изцяло е насочен към преосмисляне на алкохолната му зависимост. Той също установи, че не му достига време за индивидуална работа с лишените от свобода и липсва последователност, тъй като ИСДВР често се сменят и нямат професионална подготовка за работа със зависимости. Не се изпълнява индивидуалния план на присъдата, който трябва да включва индивидуални и корекционни подходи, заради липсата на капацитет у затворническата администрация, за което лишения от свобода няма никаква вина и не може да преодолее със собствени усилия. Подходът при индивидуалната оценка считам, че е абсолютно формален, тъй като и изготвения доклад е пълен с технически и фактологически грешки и не отразява вярно действителното положение нито необходимостта от конкретна работа, свързана с поправяне и ресоциализация на осъдения. Индивидуална работа не е провеждана от ИСДВР по смисъла на чл. 158 от ЗИНЗС и не са провеждани специализирани програми, тъй като видно от липсата на заповед за утвърждаването на такива, изобщо не са утвърдени по предвидения в закона ред от главния директор на ГДИН, съгласно чл. 157, ал. 4 от ЗИНЗС. Не е организирана и специализирана програма за преодоляване на зависимост, каквато се изисква според чл. 157, ал. 2, т. 3 от ЗИНЗС. Представените докладни записки не доказват обратното, а напротив, тъй като осъденият Т. не е бил одобрен за участие в тях и тази от 2019 г. е за лишени от свобода, на които им предстои освобождаване, а тази от м.02.2020 г. не е насочена към преодоляване на дефицита, който е установен при индивидуалната му оценка, като липсва и периодичност на оценяването и дефиниране на нови цели по време на изпълнение на присъдата. Считам, че се установи, че е имало положителна промяна в поведението му в хода на изтърпяването на наказанието, а продължаването на

изтърпяването ще е самоцелно, тъй като в рамките на затворническото общежитие липсва потенциал както за затворническата администрация, така и за специализирани програми, които да доведат до преодоляването на единствения рисков фактор за неговото поведение, който сам по себе си, ако той е осъзнал, че води до обществено неприемливо поведение, би могъл да се справи извън мястото за лишаване от свобода много по-успешно. От показанията на свидетелката К. се установи, че се е отразило въпросното произшествие много силно върху формирането на нагласите му за трайно поправяне и основната терапевтична задача е била изграждането на самоконтрол, какъвто в рамките на изтърпяване на наказанието изобщо не се работи да бъде изграден. Считам, че в случай, че бъде уважена молбата ще бъдат постигнати целите на наказанието много по-успешно, тъй като няма целенасочена дейност за решаването на неговата зависимост в рамките на затворническото общежитие. По тези съображения, моля да уважите молбата, като определите в рамките на изпитателния срок да изпълнява пробационна мярка, която да е свързана с включване в програми за обществено въздействие, свързани с алкохолна зависимост.

ПРОКУРОРЪТ: Безспорно, съгласно чл. 70 от НК за прилагане на института на условното предсрочно освобождаване, трябва да са налице двете предпоставки, споменати от защитата. Несъмнено от материалите по делото се установява, че Т. е изтърпял повече от половината от наказанието, но към настоящия момент остава за изтърпяване една значителна част – повече от година и два месеца лишаване от свобода. Основния спор в настоящото производство, което много се разгърна според мен, е осъдения да е дал доказателства за своето поправяне. Съдът положи максимални усилия за събиране на такива доказателства, но смятам обаче, че не се събраха достатъчно такива, които до водят до извода, че той се е поправил достатъчно в рамките на пенитенциарното заведение. Считам, че процеса на личностно поправяне на осъдения не е завършил и следва да продължи там, където е понастоящем. От обилния материал, който се събра за неговата личност, ние не спорим, че той е добър човек, че е състрадателен, че е осъзнал, че има зависимост и желае да се лекува. Дори 4 години по-рано, преди постъпването в затвора, същият е бил на терапия, която очевидно не е оказала своята цел. Този самоконтрол, за който говори днес разпитаната свидетелка, не е

постигнат. Трябва да се отбележи, че затворническото общезитие, където той изтърпява наказанието си, не е хоспис за лечение на алкохолно зависими. Полагат се достатъчно усилия и там. Ковид пандемията, която е била пречка за провеждането на въпросната програма, в която очевидно той е имал желание да се включи, не може да се вмени във вина на администрацията за липса на потенциал в затворническата администрация. От разпитите на свидетелите И. и С. стана ясно, че те се занимават с голям брой лишени от свобода, но стана ясно също, че той пред тях не е споделил, че има алкохолна зависимост. В този смисъл и твърдението на защитата за липса на индивидуален подход спрямо Т. е неоснователна. Те не са знаели за тази зависимост. Изначално той не е споделил, както и че има нужда от помощ. Няма как ИСДВР да знае за това нещо. Отделно всеки затворник има право да поиска среща дали с психолог, дали с някой който той прецени, както стана ясно, той не е търсил свидетелката К., а е имал такава възможност, като не е искал и прекъсване за лечение, в случай, че е считал, че такова е необходимо. Стана ясно, че и дори, което не е относимо към предмета на настоящото производство, според мен, в 4-годишния период на терапия, при освобождаването му, той отново се е завръщал за лечение, заради злоупотреба с алкохол. Затворническата администрация е удовлетворила желанието му за работа, като му е предоставила тази възможност да работи на външен обект, което е довело до три дисциплинарни наказания. И към настоящия момент са налице основанията за промяна на типа заведение, а именно да мине в закрит тип, което по необясними за мен причини не се върши от затворническата администрация. През февруари 2020 г. е била организирана социална програма „Умения за мислене“, където неговите точки са завишени, видно от доклада, и той не е участвал в присъствената фаза за снижаване на тези стойности на риска. За това аз смятам и съм убедена, че и към настоящия момент корекционната работа спрямо него трябва да продължи за изпълнение на заложените цели и задачи и за постигане на целите на наказанието. Твърде рано е за условно предсрочно освобождаване към настоящия момент.

ИНСПЕКТОР ГЕОРГИЕВА: Администрацията на затвора изцяло се придържа към становището на прокуратурата. Действително е налице само първата предпоставка за условно предсрочно освобождаване. Към момента не

са налице достатъчно доказателства за неговото поправяне. Предвид колебливото му поведение и допуснатите дисциплинарни нарушения, при които са наложени наказания, оценката от рецидив е завишена с два пункта, като основно едната от точките е в „Умения за мислене“. Рискът към обществото е непроменен и продължава да бъде в средни стойности. Изразени са актуални проблеми зони, по които работата следва да продължи. Разбира се, счита се за наказан. Не е за пренебрегване и немалкия остатък за доизтърпяване на наказанието. Мисля, че показанията на свидетелката К. сочат поведението на лицето преди постъпването му в местата за лишаване от свобода, а в процеса по условно предсрочно освобождаване се акцентира на неговото поведение по време на изтърпяване на присъдата.

АДВ. Р. /реплика/: Считам за абсолютно неоснователно твърдението както на прокуратурата, така и на представителя на затворническата администрация, че пандемията е единствената причина да не се прилага нито индивидуален, нито специализиран подход за работа със зависимостите, тъй като не е утвърдена изобщо от директора на ГДИН такава програма, нито е провеждана такава през целия период от началото на 2019 г., откакто лишения от свобода Т. е в затвора. От показанията на свидетелите И. и С. се установи, че откакто те работят в затворническата администрация не е провеждана такава специализирана програма. Те също свидетелстваха, че нямат професионална подготовка за работа със зависимости. Ето защо считам, че няма потенциал с единствения рисков фактор при М.Т., който е довел и до дисциплинарните нарушения, които той е извършил. Болестното състояние не може да се преодолее с ограничаване на свободата.

ОСЪДЕНИЙТ: Аз искам да се извиня и да изкажа моето съжаление, че отново в следствие на алкохол не мога да бъда себе си и трябва да се защитавам за слабостите си. Благодаря, че имам правото сега да кажа нещо. Първо искам да споделя че постъпвайки да изтърпя наказанието си лишаване от свобода, на 20-тия ден бях поканен от инспектор С. да ме разпредели на работа, което е 14 дни след приемна и 6 дни в Казичене. Не знаех какво да направя и какви са правилата. Нямах никаква представа какво представлява лишаване от свобода. Другите ми споделиха, че ако не отида, после може да не започна, и така тръгнах на работа без да имам представа за какво става реч. След това започнаха да се сменят инспекторите. Имал съм 6 ИСДВР. Никой

не ми обърна внимание и не ми е казал какво трябва да е поведението ми и към какво да се стремя – дали да работя, дали да се превъзпитавам. От индивидуалния план на присъдата ми беше дадена само последната страница и ми казаха, че това е документ, който присъства към всяко досие и е неразделна част от него и че не е нищо по-различно от на всеки друг. На база на това, сега чета характеристиката си, разбирам, че съм могъл да наблегна и на други неща, освен на трудовата дейност. Разбирам, че са много заети и им е трудно, но второто ми наказание е „забрана за участие в колективни мероприятия“, за което ми беше обяснено, че където има повече от един човек, аз нямам право да ходя, тоест това изключва всички програми за мен. Тоест на таблото, когато има повече от един човек, който се записва за дадена програма, аз не мога да участвам, така ми беше обяснено. Въобще не съм търсил през цялата 2020 година някаква възможност за участие, защото просто нямаше такава. Опитвах се да се напасна, защото мислих, че трябва да изтърпя наказанието, с цената на всичко, за да мога да се върна при семейството си, но работата, на която попаднах, ме демотивира и беше истинско наказание, в която съм прекарал година и половина все пак и се разбирах много добре с целия екип. Имам много добра трудова характеристика в защита на трудовата заетост, постоянство. И като хигианист съм положил много усилия, като възстанових кухнята в един много хубав ред. Групата ме избра за отговорност по хигиената. Моят съкилийник имаше диабет, той получи пристъп и съм го гледал 1 месец в този период, за което имах писмена похвала от старшите. Давам всичко за да покажа, че всъщност искам да се развивам. Относно инцидента с моя приятел, аз искам да подчертая, че той не ми беше просто най-добър приятел, а той разчиташе на мен безусловно и безгранично, и тръгвайки на това пътуване, аз предадох доверието му и наистина се сринах. Аз положих много усилия, за да се възстановя. Търсех точно тази помощ в общността, работейки върху нея. Относно целеполагането мога да покажа, че аз не съм се отделял. Аз всяка седмица имал цел и накрая имам отговор – дали съм я изпълнил, или не, като започвам от трудовите ми задачи, минавал през емоционалните ми състояния, които са описани, за да мога да ги изработя, когато имам време, и да видя къде са били трудностите ми. Искам просто, когато дойде момента, и хората имат нужда от един здрав и отговорен родител, син, баща, приятел, да мога да се събера и наистина да прекратя, защото видимо алкохола ми е най-големия

ми проблем и правилното решение, за да не изпитвам тази вина и този срам, е да го спра завинаги. Постигал съм много добри резултати в ремисиите. При всичките ремисии съм награждаван медийно или под друга форма, или с похвали - дали устни, дали официални. Когато изпадна в срыв и рецидив винаги страдам и се самонаказвам. Казаха ми, че не мога да имам деца. След това аз направих една дълга ремисия и жена ми забременя. Тогава се роди дъщеря ми. Беше на 20 дни като ме взеха. Всъщност изтърпях всичко, за да мога да се върна при тях. Към септември-октомври се сринах емоционално, много ми стана трудно и не можах да го преработя с всичко, което знам, а то не е малко, и така стигнах до двете бързи наказания, които автоматично ме сложиха в един тъгл. Никой не искаше да говори с мен от общността, етикираха ме. Отделно не е имало разговор, за да ми се помогне. Аз поисках лично да се срещна с психоложката, и то на 4-тия път в затвора, за да мога да поговоря с някой, който да ме изслуша и да види, че искам наистина да се коригирам и да си тръгна с изградена полза от престоя ми в общежитието и в мястото за лишаване от свобода. Не искам да задържам гняв или омраза, или нещо от този род, което навън да прерасне в неразбиране, и съм полагал тези всичките стъпки и ще продължа в тази посока да преработя всичко необходимо, за да мога наистина да постигна целта си, а тя е да съм опора, да мога да съм пример за децата си, да мога да помагам на съпругата си, на майка ми. Майка ми в четвъртък или петък претърпя поредната анестезия за ново изследване, за това ми е много тежко като си помисля, че мога да не се разделя с нея подобаващо. Наистина съжалявам.

СЪДЪТ ДАВА последна дума на осъденото лице.

ОСЪДЕНИЙТ: Съжалявам за всичко, което сторих и че почерних живота на толкова много хора и за това, че не съумях да се справя. Много ми се иска да имам възможността да покажа, че съм си взел поука и че ще продължа да се лекувам, докато не постигна успех. Включително никога повече няма да застраша чужд живот, дори и преди пълна ремисия няма да си взема документите за шофиране.

Съдът се оттегля на съвещание за постановяване на определението си.

СЪДЪТ, след съвещание, намери за установено следното:

Настоящото производство е по реда на чл. 437 - чл. 440 от НПК и е образувано по молба на адв. Т. Р. за постановяване на условно предсрочно освобождаване на осъдения М.Т. от изтърпяване на остатъка от наказанието „лишаване от свобода“, заради което той се намира в Затворническо общежитие „Казичене“ към Затвора - София.

Видно е от събраните по делото доказателства, на първо място, че в посоченото място за изтърпяване на лишаване от свобода, Т. към момента изтърпява наказание „лишаване от свобода“ от 3 години и 10 месеца, което му е наложено с присъда на ОС- Ямбол по НОХД № 169/2017 г., заради извършено от него престъпление по чл. 343, ал. 3 от НК, което е свързано с причиняване на смърт по непредпазливост при управление на МПС и след употреба на алкохол. Това наказание той изтърпява считано от 19.04.2019 г., като, съгласно актуалната справка, към момента фактически ще е изтърпял 2 години и 23 дни от наказанието, а остатъкът на същото, след приспадане на дните от работа, възлиза на 1 година, 2 месеца и 20 дни.

При това положение е ясно, че е налице първата предпоставка предвидена в чл. 70 от НК, а именно той е изтърпял повече от половината от наложеното му наказание. Следователно съдът трябва да обсъди въпроса дали същият е дал достатъчно доказателства, че се е поправил и превъзпитал в условията на затвора, така че да не се налага наказанието „лишаване от свобода“ да продължава да се изпълнява спрямо него.

В тази насока, в съдебното следствие бяха събрани достатъчно на брой относими доказателства и доказателствени средства, така че на първо място да се констатира, че това е същественият спорен въпрос по делото. От една страна, администрацията на затвора, както се установява от становището на началника на ЗО „Казичене“, становището на началника на затвора и в доклада на ИСДВР С., която беше разпитана и като свидетел по делото, се

съдържа негативно становище като отговор на посочения спорен въпрос.

Началникът на ЗО „Казичене“ е посочил, че по времето на престоя в общежитието, лишеният от свобода не е бил с дължимо поведение и не е била установена позитивна промяна в достатъчна степен от провежданата корекционна работа, защото на три пъти е извършил дисциплинарни нарушения, заради които е наказван, и са останали зони с изразени дефицити, а именно че той не приема отговорността за деянието, не разбира мотивите за криминалното си поведение, не приема присъдата за справедлива, не разпознава факторите, които са довели до извършване на правонарушението, и с особен акцент на факта, че правонарушенията, заради които е бил в затвора, са извършени в следствие на употреба на алкохол и самите дисциплинарни нарушения също са се изразили употреба на алкохол.

В доклада на ИСДВР С. е посочила като извод, че Т. в началото на престоя си е показал известен напредък с добро поведение и започнат процес на поправяне, без да участва в нерегламентирани дейности, но по-късно е извършил три дисциплинарни нарушения, за които е наказан, и е прието, че остава зона с дефицит, а именно липса на приемане на отговорност за деянието, неразбиране на мотивите за криминалното поведение, липса на способност да разпознава проблемите си и да ги разрешава по социално приемлив начин. Дефицитите в тези умения, според доклада, допринасят за повишаване на риска от рецидив и сочат на утвърден модел на неговото поведение извън местата за лишаване от свобода.

В същото време, както в становището на началника на ЗО „Казичене“, така и в доклада, е посочено, че осъденият не е участвал в конфликти, нерегламентирани дейности с други лишени от свобода, трудово ангажиран, награждаван е и се включва в организирани мероприятия, освен това има добри взаимоотношения с близките си и получава подкрепа от тях.

След анализ на тези писмени доказателства и след изслушването на свидетелите И. и С., които са били двамата ИСДВР, които са работили с Т. в затворническото общежитие, съдът направи констатация, която е безспорна, а именно – всички техни писмени и гласни изявления сочат на обстоятелството, че дефицитните зони и рисковото поведение на осъдения, които са отчели, са свързани с употребата на алкохол. В тази връзка, особено свидетелката С. в

предходното съдебно заседание посочи, че е направила изводи, че той не е критичен към престъпното си поведение, заради което е в затвора, не приема присъдата за справедлива, няма изградени умения за мислене, аргументирайки се с това, че с ясното съзнание, че причина за причиняване на смърт на пътника в управлението от него автомобил през 2014 г. е била именно употребата на алкохол, въпреки това той от една страна отрича пред тях да има алкохолна зависимост, а от друга страна при възможност извън контрола в затворническото общежитие, на няколко пъти е използвал алкохол. Затова и свидетеля С. посочи, че тя смята, че той не е критичен към себе си и към престъпното си поведение в миналото, не умее да разпознава проблемите си и не умее да ги разрешава по един социално приемлив начин.

Съдът, като съобрази тези установени обстоятелства, в принципен план изразява съгласие с това мнение на ИСДВР, че действително употребата на алкохол от страна на г-н Т. е този фактор, който провокира очевидно извършване на престъпления в един минал период, а в условията на лишаване от свобода – извършване на нарушения.

Това, което е съществено в настоящия случай да се отбележи и няма как да бъде пренебрегнато при преценката на личностовото развитие на осъдения в мястото за лишаване от свобода е обстоятелство, което според съдебния състав не е било достатъчно задълбочено изследвано от администрацията на затвора и не са били предприети абсолютно никакви мерки за справяне с това състояние, и то е именно установената алкохолна зависимост при него, което е заболяване и за което той има поставена клинична диагноза. Отношението на администрацията на затвора към него е било същото, както в ситуация, в която те приемат, че осъденият умишлено демонстрира незначително нарушение на правила и следователно от него не може да се очаква, че в условията на неконтролирана среда ще се въздържа от нарушаването им.

В тази насока съдът има основание да разсъждава, защото, както ИСДВР И., така и ИСДВР С., изрично посочиха, че не са предприемани никакви конкретни корекционни и възпитателни мерки спрямо него, заради зависимостта му към алкохол. Действително, те завиха, особено С., че осъденият е отрекъл да има такава алкохолна зависимост. В един момент обаче, свидетелят С. е констатира, че вероятно при Т. все пак съществува

един системен проблем с алкохола, заради няколкократно, извършени в условия на рецидив нарушения, свързани с употреба на алкохол. Тогава тя е поставила този въпрос за обсъждане пред него и самата тя заяви, че смята, че Т. има такъв проблем, без да може да прецени колко е дълбок той.

В условията на изтърпяване на наказанието „лишаване от свобода“ също така се установи, че администрацията на затвора няма нито капацитет, нито реални действия, свързани с преодоляване на алкохолна и друг тип зависимост на лишените от свобода. Както беше посочено от двамата ИСДВР, които се разпитаха пред съда, те не са обучавани за работа с лица, които имат зависимости, дори свидетелят И. посочи, че изобщо не е тяхна работа да се ангажират с мерки за преодоляване на алкохолна зависимост.

В условията на затвора, докато Т. е изтърпявал наказанието, през 2020 г. е имало предвидена само една програма за въздействие върху лица с алкохолна зависимост, в която осъденият се е включил, но тя не е била проведена заради условията на пандемия и заради това, че е трябвало да се проведе от външни експерти за затвора.

Така може да се достигне до извода, от една страна, че констатираните негативни измерения на поведението на Т. в затвора са били свързани все с алкохола. Изводите, които са направени в доклада на ИСДВР и в становището на началника на ЗО „Казичене“, са базирани точно на това, на обстоятелствата, които те смятат, че се установяват от факта на употребата на алкохол. Те ги тълкуват в насока, че той има проблеми с мисленето, че е некритичен, които безспорно са релевантни обстоятелства, включително към преценката за поправянето и превъзпитанието.

От друга страна, също така за установено съдът намери, че от показанията на разпитания днес свидетел К., че при осъденият Т. има установена по надлежния ред диагноза алкохолна зависимост. Свидетелят К. днес подробно посочи, както принципните причини за възникването на такава зависимост, така и конкретика във връзка със съзнаването и несъзнаването проблеми в живота на осъдения, които са довели до възникването на тази зависимост, като обясни и отделните етапи, на които се води борбата със зависимостта и посочи, че алкохолна зависимост не може да се преодолее от болните лица единствено със силата на тяхната воля, ако няма професионална

подкрепа за тях. Липсата на условия за такава професионална подкрепа на практика водят до рецидивизиращо поведение, което е свързано отново с употреба на алкохол.

Като се съпоставят тези обстоятелства, може да се направи извод, че ситуацията с осъдения Т. на практика е парадоксална, тъй като, от една страна, причината за неговото отклоняващо се от правилата поведение в затвора е свързана с алкохолната му зависимост, а от друга – администрацията на затвора, първо не е разпознала този проблем, след това не е намерила нито индивидуални, нито колективни способности да реши същия. Особено когато, както заяви и свидетелят С., вече е станало ясно за компетентните органи, че осъденият има този съществен проблем, защото иначе в цялостното му поведение, както е посочено изрично, той е демонстрирал само позитивни характеристики на личността си, с отчетеното уважение към администрацията и останалите лишени от свобода, с отговорното отношение към работата, и като хигиенист в условията на затвора, и на външния обект, на който е работил, за което защитникът е представила няколко благодарности от страна на служител на „Б.Д.“ ЕООД. На практика администрацията на затвора е неспособна да се справи с този проблем на Т., който провокира неговото противоправно поведение.

Съдът ще изрази несъгласие с позицията на прокурора и на представителя на затвора, за това, че затворът не е място, където трябва да води борба, или да се подкрепят зависимите към психоактивни вещества и алкохол. Напротив, в ситуациите, в които е очевидно от всички факти, и тези ситуации трябва да се разпознават от специалистите в затвора, когато е очевидно какъв проблем има, индивидуален, при конкретния осъден, в случая с Т. е било видно, че той има две престъпления, извършени след употреба на алкохол, тогава не просто е препоръчително, а е задължително, ако изобщо може да се говори за действия по поправяне и превъзпитаване от страна на затворническата администрация, да се предприемат мерки, за да може да бъде подпомогнат съответният лишен от свобода да преодолее болестта си, защото в случая не се касае до някакво индивидуално негово решение, че той ще пие, за да може да нарушава правилата и да демонстрира недобросъвестност, а се касае до болестно състояние, което има нужда от лечение, което има нужда от подкрепа, но такава подкрепа той не е получил. И в разпита на И., и в разпита

на С., стана ясно, че ИСДВР са били ангажирани основно с това да правят срещи с него, за да се отчита как той се е справил на работа. Реално, напълно формален и повърхностен подход към осъдения. Естествено, ясно е, че масово в администрациите на страната ни, не достига както капацитет, така и физически персонал, за да може да се работи професионално с лицата, към които е насочена услугата, но в конкретния случай отговорност е на държавата да осигури условия, така че реално да е възможно поправяне и превъзпитание. Ако се приеме, че проблемът на г-н Т. е алкохолната му зависимост, но администрацията на затвора не прави нищо, за да лекува тази алкохолна зависимост, се стига до извода, че в неговия случай престоят в мястото за лишаване от свобода може да постигне само целите той да бъде изолиран от обществото, за да му бъде отнета възможност да извършва престъпления и реално да получи възмездие за причинената смърт на свой близък човек, но очевидно,, ако не му бъде оказана подкрепа, той не може да се поправи и превъзпита, защото и психиката му, и физиката му, са под въздействие на това заболяване, което е установено при него.

При това положение съдът прецени, че продължаването на престоя на Т. в затвора ще се яви непропорционално засягане на неговите права, доколкото затвора няма никакви възможности да го подпомогне в справянето с неговата дефицитна зона.

От друга страна, от гледна точка на очакванията за поведението му извън мястото за лишаване от свобода, съдът счита, че има всички основания да се приеме, че той ще може да се възвърне в социума по един позитивен за обществото начин, тъй като от една страна, както вече беше посочено, той има подкрепяща го семейна среда, от друга страна има достатъчно добро образование и е имал трудова ангажираност преди да бъде приведено в изпълнение наказанието му, които ще дадат възможност той бързо да се впише обратно в обществото. Както личи от разпита на свидетеля К. той продължително време се е лекувал от алкохолната си зависимост и очевидно в условията на затвора е демонстрирал желание да продължи с лечението, просто се е оказало невъзможно да се лекува, тъй като не се е провел курсът за въздействие на алкохолнозависими.

При това положение съдът прецени, че може на осъдения да бъде

дадена възможност да продължи усилията си за собственото си поправяне и превъзпитание, извън условията на затвора, като, разбира се, в изпитателния срок се изпълнява спрямо него пробационна мярка, за да може от една страна той да има контрол, от друга страна да се извършват адекватни действия по подпомагането му за справянето с алкохолната зависимост, поради което съдът прецени, че трябва да постанови условно предсрочно освобождаване на Т., като през изпитателния срок спрямо него се изпълнява пробационна мярка по смисъла на чл. 42а, ал. 1, т. 4, а именно „включване в програми за обществено въздействие“, които да са насочени към лица с алкохолна зависимост.

Така мотивиран,

СЪДЪТ

О П Р Е Д Е Л И:

ПОСТАНОВЯВА условно предсрочно освобождаване на осъдения М. В. ТР., ЕГН *****, от изтърпяване на остатъка от наказанието „лишаване от свобода“ за срок от 3 години и 10 месеца, наложено му с влязла в сила присъда по НОХД № 169/2017 г. по описа на ОС-Ямбол.

ОПРЕДЕЛЯ изпитателен срок в размер на остатъка за изтърпяване на наказанието, отчетен към датата на влизане в сила на настоящото определение и освобождаването на осъдения.

ПОСТАНОВЯВА в този изпитателен срок спрямо осъдения М.Т. да се изпълнява пробационна мярка „включване в програми за обществено въздействие“ за лица с алкохолна зависимост.

Определението може да се обжалва и протестира в 7-дневен срок от днес пред Софийския апелативен съд по реда на глава 22 от НПК.

Осъденият М.Т. следва да бъде освободен след влизане в сила на определението.

Протоколът се изготви в съдебно заседание на 12.07.2021 г.,
приключило в 12:30 часа, като е присъединен в ЕИСС на 13.07.2021 г.

Съдия при Софийски градски съд: _____

Секретар: _____